

Al mes de setembre els nens i els joves han tornat a l'escola. A hores d'ara sembla que tot funciona, i, no obstant això, en tots està present la mateixa qüestió: encertarem en el camí de l'educació? Una tasca mai fàcil. De sobres ho saben els qui exerceixen aquesta missió. Són molts els interrogants que sorgeixen sobre aquest tema: serà que avui és més difícil educar a causa de la forma de ser de les noves generacions?; serà que els educadors, especialment els pares i professors, han renunciat a la seua missió?

A més dels problemes de sempre cal reconèixer que vivim en un clima cultural que posa en dubte el valor de la persona humana, el significat del bé i de la veritat, on tot és relatiu. Això fa més difícil educar, puix planteja molts dubtes respecte de quins valors i regles de comportament oferir com a guia sòlida. És cert que, a diferència d'altres camps com pot ser el tècnic o l'econòmic, la formació i el creixement de la persona no consisteixen simplement en acumular sabers, és necessari exercitar-la en la veritat i la llibertat.

Ni tan sols els valors més importants poden ser simplement heretats, sinó que han de ser assumits per un acte de llibertat que de vegades suposa esforç. Per començar, és imprescindible comptar amb una visió encertada de l'ésser humà, a partir de la qual oferir una proposta. Com he dit, educar no és qüestió de mera instrucció o informació. Seria empobridor deixar de banda les grans preguntes sobre la veritat que pot guiar la vida. D'aquí el valor d'una educació oberta al patrimoni cultural del que formem part, i també a aquelles experiències morals i religioses que han il·luminat la vida humana, de generació en generació, fins als nostres dies. És propi de l'ésser humà des de la infància el desig de saber i comprendre.

D'aquí també el valor d'un ensenyament ric i sistemàtic, d'una proposta que dugué a l'esforç i capacite per aprendre i comunicar-se. Un camí que ha d'ajudar a descobrir que estem cridats a ser feliços, sense oblidar que també el sofriment i la dificultat formen part de la veritat de la vida. Urgeix una educació en l'esforç, puix si s'insisteix a protegir als joves de qualsevol dificultat o experiència negativa es corre el risc de formar persones fràgils i poc generoses. El camí de l'educació té com a referència fonamental la relació entre persones.

En aquest sentit la coherència de l'educador és decisiva, així com la seua voluntat d'afrontar la veritat de cadascú des d'una actitud d'amor, puix aquesta és la clau que obre la porta de la formació de la persona. Una actitud que, il·luminada per Jesucrist, Amic i Mestre, impulsa l'acció educativa.